

[Aksel Larsen.]

bedre, når den skal begive sig ind i debatten om ratificeringen af Parisaftalerne, der skal gøre det oprustedede Vesttyskland til Danmarks ven og allierede.

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Jeg mener ikke, at der her i dag har været rejst spørgsmål af væsentlig betydning, som jeg ikke har været inde på.

Jeg ved, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen har talt om det danske Sønderjylland. Jeg finder ikke anledning til under denne debat at give mig i diskussion med det ærede medlem; og at forsøge at give en redegørelse for de særlige økonomiske, erhvervsmæssige og befolkningsmæssige forhold i Sønderjylland synes jeg ikke er rimeligt i denne forbindelse.

Det ærede medlem spørger: Hvorfor egentlig en erklæring? Skulle det virkelig være nødvendigt for mig at svare på dette spørgsmål? Der er ført forhandlinger; der har været drøftelser. Disse forhandlinger er ført i fuld forståelse med fem af folketingets partier, og de er afsluttet i fuld forståelse; vi er enige om, at vi fra dansk side ikke har noget imod at give en deklaration, en erklæring, som simpelthen fastslår det, der er sædvane, det, der er gældende ret her i landet. Jeg kan ikke se, at man behøver at give nogen lang forklaring om dette, og jeg afviser, at denne erklæring skulle være et udtryk for dårlig samvittighed i Danmark eller skulle kunne opfattes som udtryk for dårlig samvittighed i Danmark.

Det ærede medlem siger: Hvem kan og hvem tør tro på de tyske myndigheder? Det ved jeg ikke. Hvem tør tro på et givet ord i dag? Kan vi overhovedet tale om forhandlinger, kan vi tale om samarbejde til nogen side, hvis vi på forhånd går ud fra, at vi ikke kan stole på nogen som helst? Jeg har fornemmelsen af, at det ikke netop er den tankegang, det ærede medlem normalt giver udtryk for.

Jeg kan naturligvis ikke forhindre det ærede medlem i at sige, at det, der her er sket, simpelthen er et forsøg fra regeringens side på at få tilvejebragt så gode betingelser som muligt for den ratifikationsdebat, der senere skal finde sted. Det ærede medlem ved godt, at det ikke ligger sådan. Det

ærede medlem ved godt, at det var en beslutning i det høje ting, som gav mig anledning til eller baggrund for — for min skyld gerne forpligtelse til — at bringe denne sag frem under forhandlingerne ved NATO-mødet i Paris. Det ved det ærede medlem jo godt. Det ærede medlem er næppe heller helt ukendt med, at jeg egentlig havde ønsket ratifikationen gennemført for adskillig tid siden. Nu kommer debatten til at foregå i forbindelse med og i forlængelse af denne historie. Det ærede medlem skal ikke forsøge at lave nogen forklaring om — for den er urimelig, den er urigtig — at regeringen skulle bestræbe sig for at skabe en eller anden billig baggrund. Jeg synes, sagen er for stor dertil. Jeg kan ikke rigtig lide, at det er det ærede medlem, der vil slå sig op som en slags national ridder på den sønderjyske befolknings vegne. Jeg er ikke sikker på, at de, hvis opfattelse afviger fra de fem partiers enstemmige stilling, føler sig særlig tilfredse med, at det er det ærede medlem, der optræder i den rolle.

(Kort bemærkning.)

Aksel Larsen: Jeg kunne selvfølgelig stille det spørgsmål: Hvem tør tro på et givet ord i dag? Men det er ikke det spørgsmål, jeg har stillet. Det spørgsmål, jeg har stillet, er: Hvem kan tro på vage, almindelige løfter fra en tysk regering i et grænsespørgsmål, når alle de historiske erfaringer, vi har gjort, viser, at man ikke er til sinds at holde sådanne løfter, når der intet er, der tyder på, at man virkelig reelt vil ændre sin politik i grænselandet?

Det, den højtærede minister fik i opdrag i oktober måned, var ikke at indlede forhandlinger om udstedelse af to erklæringer, der ganske vist formelt kaldes ensidige erklæringer, men som kommer samtidig, så de virker som en art traktat. Det, den højtærede minister fik i opdrag, var at søge at fremskaffe garanti for, at det dansksindede mindretal syd for grænsen blev behandlet nogenlunde anstændigt og retfærdigt. Det var det, der var brug for; der var ikke brug for, at man udstedte nogen dansk erklæring.

Jeg har ikke sagt — og den højtærede statsminister har en så god opfattelsesevne, at han ikke kan have misforstået mig, hvad han ellers ville give udtryk for at han